

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K.

Dato: 21. december 2011
Kontor: Procesretskontoret
Sagsbeh: Tina Bak Jensen
Sagsnr.: 2011-0030-0471
Dok.: 304525

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 237 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 25. november 2011.

Morten Bødskov

/

Mette Undall-Behrend

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 237 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen omdelt på REU alm. del – bilag 527, og herunder tilkendegive om ministeren finder at reglerne er tilstrækkelige og hensigtsmæssige.”

Svar:

Henvendelsen, som nævnes i spørgsmålet, vedrører en konkret civil sag vedrørende inddrivelse af et pengekrav. Justitsministeriet finder af principielle grunde ikke at burde udtale sig om den konkrete sag.

Justitsministeriet kan generelt oplyse, at reglerne om betalingspåkrav fremgår af retsplejelovens kapitel 44 a. Reglerne blev indført med det formål at sikre en enklere, hurtigere og billigere inddrivelse af ubestridte pengekrav.

Efter at have tilvejebragt et grundlag for tvangsfuldbyrdelse – f.eks. gennem et betalingspåkrav – kan en fordringshaver foretage udlæg efter reglerne i retsplejelovens kapitel 46. En fordringshaver, der ikke har fået tilstrækkeligt udlæg til at dække sin fordring, kan først, når der er forløbet 6 måneder siden sidste forretning, på ny begære afholdt forretning til foretagelse af udlæg for fordringen. Fogedretten kan også i øvrigt afvise at foretage udlægsforretning hos en skyldner, såfremt fogedretten er bekendt med, at der inden for de sidste 6 måneder har været afholdt en forretning, hvor det ikke har været muligt at opnå dækning.

Baggrunden for denne såkaldte fredningsregel i retsplejelovens § 490, stk. 1, er at hindre, at en kreditor fremsætter hyppige gentagne udlægsbegæringer, som medfører omkostninger og ulemper for skyldneren ved at skulle møde i fogedretten, selvom der ikke er sket ændring i den pågældendes økonomiske situation.

Fredningsreglen gælder dog ikke, hvis der er rimelig grund til at antage, at skyldneren ejer aktiver, hvori udlæg kan foretages, eller der i øvrigt foreligger særlige omstændigheder, som gør det rimeligt at afholde udlægsforretning, jf. retsplejelovens § 490, stk. 2.

For så vidt angår spørgsmålet om indberetning af gæld til kreditoplysningsbureauer har Justitsministeriet indhentet en udtalelse fra Datatilsynet, der generelt har oplyst følgende:

”Persondataloven (lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger med senere ændringer) indeholder detaljerede regler om kreditoplysningsbureauers virksomhed, jf. lovens kapitel 6.

Den, der ønsker at drive virksomhed med behandling af oplysninger til bedømmelse af økonomisk soliditet og kreditværdighed med henblik på videregivelse (kreditoplysningsbureau), skal indhente tilladelse hertil fra Datatilsynet, inden behandlingen påbegyndes. Det fremgår af lovens § 19 og § 50, stk. 1, nr. 3.

I forbindelse med en sådan tilladelse fastsætter Datatilsynet en række vilkår for kreditoplysningsbureauets behandling af oplysninger.

Persondataloven pålægger imidlertid ikke et kreditoplysningsbureau en pligt til at behandle kreditoplysninger, men sætter alene rammerne for, hvornår et kreditoplysningsbureau må behandle sådanne oplysninger.

Datatilsynet påser af egen drift eller efter klage fra en registreret skyldner, at registreringen og en eventuel videregivelse af oplysninger finder sted i overensstemmelse med persondataloven.

Der er således ikke i almindelighed adgang til at klage til Datatilsynet i en situation, hvor der ikke er sket registrering i et kreditoplysningsbureau. Afhængigt af de konkrete omstændigheder vil Datatilsynet dog kunne påtale det, hvis abonnenter hos et kreditoplysningsbureau truer med registrering i et kreditoplysningsbureau i et tilfælde, hvor sådan registrering ikke er tilladt.

Der kan ikke klages til Datatilsynet over, at et kreditoplysningsbureau ikke modtager indberetninger direkte fra private personer.

Det er kreditoplysningsbureauet, som over for den registrerede skyldner og Datatilsynet er ansvarlig for, at de registrerede oplysninger lever op til kravene i persondataloven. Det er således kreditoplysningsbureauet, der gennem dets abonnementsvilkår og lignende er ansvarlig for, at abonnenterne kender betingelserne for, hvornår indberetning af skyldnere kan finde sted, ligesom bureauet skal føre den fornødne kontrol med, at betingelserne overholdes. Kreditoplysningsbureauet er endvidere ansvarlig for, at oplysninger, som viser sig urigtige eller vildledende, snarest muligt slettes eller berigtiges. Bureauet skal derfor påse, at den indberettende kreditor straks foretager afmelding af fordringer, der er betalt eller på anden måde ophørt. Abonnenterne forpligter sig i abonnementsaftalen bl.a. til at afmelde en registrering, hvis der sker betaling.”

Jeg finder, at de gældende regler, som er beskrevet i det ovenstående, er velbegrundede.